

כל שעה פרק שני פסחים

כו.

עין משפט
גד מצוה

גג א מיי פ"ו מהל ע"ו
הל יג טו"ש י"ד ס"י
קמט ספ"ד ז'
גד ב מיי פ"ו מהל
מאלות אסורות הל'
כג טו"ש"ש שם ספ"ה
גה ג ד מיי שם הלכה כג
טו"ש"ש שם ספ"ה ז' ו':

א) וסנהדרין פ"ה ט"ז
ב) ע"ו מט"ז א) ז"ל
אמרן ד) נ"ע"ו מט"ז
בטרידן פ. חולין נה.
תמורה להל' ט) שרידון
מו: כמותו כל. נא. כ"ב
קד: א) ונראה שהא
טעות הדפוס; ו) רש"ל
מוקף זה ח) נ"ע"ו
ט) וירקלא יג, י) נ"ע"ו
מוקף ע"ו סת: ד"ה לרבי
שמו"ע; ט) נ"ע"ו מוס'
ע"ו מט"ז. ד"ה נ"ע"ו
ט) נ"ע"ו תמורה ל: מה
שמרנו מוס' ד"ה אכלן.

מוסף רש"י

ואמר אבי לא שנו.
דלמך ר"א חס אחרון
חולין שמותי נ"ו חס
ע"ו. אלא שקדם וקדם
את האיסור. אלא
נפילמו של זה. ששנפל
זה לכא למימר היתר
מלפניו לאיסור לית
שיעור לאסור לית שנו
נתן כח לאיסור בעצמו
ולא היתה מלומדת על
יד אחר חס לא שנו
חמיון לית למימר שנו
זה גורם ובעל שני את
הלאשון (שם שם) ולא
שנו השיעור אפילו על
יד ירוק (שם שם). אבל
לא קדם וסילק את
האיסור אסור. מלפני
היתר לאסור להשיל את
השיעור (שם שם) אלא
שנפל היתר לבסוף אסור
דזה היה גורם אסור
ולכונן זה היה גורם מותר
(שם שם). ממשותף אסור
אחרון אני בא. דקסבר
גמרו באיסור אסור גמרו
כתיבה מותר. אבל היתר
דעלם צבת אחת לעולם
קאמר לך זה היה גורם
מותר ס"ל (שם שם).

מוסף תוספות

א. גרידא. מוס' הלא"ס.
ב. כגון שיש יותר בשאר
של תרומה ממה של חולין.
כתיבה ראשונה של חולין.
מוס' שאנן. ג. משום דהוי
לפני ספיקא. ח"י ה"ן.

רבינו חננאל

בא. והכמים אומרים בין
שנפל בתחלה בין שנפל
בסוף לגורם אין אסור על
שיהא בשאר של תרומה
כדי לחמץ. ואמר איה
לא שנו שאם יהיה
האחרון שאור של חולין
שהעיסה מותרת. אלא
שקדם וסלק את האיסור
קדם שהחמץ. אבל לא
קדם וסלק את האיסור
א"ע. שאתרין חולין
אסור. ש"מ לרבי אליעזר
אסור. וזה גורם אסור.
והדקן וממאי דבדאבי
היא דילמא טעמא דר'
אליעזר משום דסבר הכל
אסור גמרו. אי גמר באיסור
אסור. אי גמר בחיור
מותר. בין סליק בין לא

לא שנו. דלמך אחרון אני זא ואס נפל היתר כסוף מותר אלא
שקדים את האיסור וסילקו מכיון שנפל בו היתר מיד והואיל וסילקו
ועדיין לא החמץ בטל והלך לו ואע"ג דהועיל זה קצת שיכול זה
האחרון לגמור חמיון על ידו אעפ"כ כבר בטל לו ופזו אין חוזר
ועשור בו אכל לא קדם וסילק וגמרו
על ידי שניהם ואינו יכול ליבטל
אסור אלמא זה היה גורם אסור:
דלמך אחרון אני זא. וטעמא משום
לאלו צתר גמר מעשה גמרו כתיבה
מותר ואפי' לא קדם וסילק דליכא
זה היה גורם גמרו באיסור אסור
(וואפילו קדם וסילק את האיסור):
אכל צבת אחת. חס נפלו כחמת
דליכא גמרו באיסור הכי נמי דשרי

דזה היה גורם מותר: ה"מנה. מן
האשירה: **יוליך הנאה לים המלח.**
דמי ע"ים. מכל מקום משעיין ליה כל
כמה ללא ממטי הנאה לים המלח
מודה הוא לת"ק בין אהדש יותן בין
אישן יותן בין באיסור פת אלמא כיון
דקמין חדש יותן אית ליה זה היה
גורם אסור והא דתניא לעיל [ו:] חדש
יוצן רבנן היא דפליגי עליה דר'
ואמרי הפת מותרת משום דלא חשיבא
לכו הנאת היסק ואפילו בגורם אחד
לכדו משום דלימיה לאיסורא בעיניה
יוצן רבנן היא דפליגי עליה דר'
ואמרי הפת מותרת משום דלא חשיבא
לכו הנאת היסק ואפילו בגורם אחד
לכדו משום דלימיה לאיסורא בעיניה
הוא וכל שכן בתנור שאינו נאכל הוא
עלמנו ואין הגאמח בגורם אחד לכדו
אלא בשני גורמים שלו ושל היתר.
ואס תאמר לרבנן יוצן למה לי היא
שרו לפת האפוייה צהיסק איסור
הני מילי דיעבד אכל לכתלה לא
קא שרו לאפות צהיסק איסור ולקמן
פריך ע"ים דאיסור לרבנן היכי
משכחת לה דאסידי מדאורייתא. והוא
היו דמני לאוקמא להא דחדש יותן
לעיל כתנא קמח דר' אליעזר אלא
משום דלא ידעינן מנו וניחא ליה
למינקט ר' אליעזר והוא ומחלוקתו
קאמר: א"כ. דפרכת דילמא לעיל בני
אלמא תרמייה להא דתניא לעיל בני
ערלה יותן [ו:] על כרחין כיון דלא
משכחת תנא דלמך זה היה גורם
אסור אלא רבי אליעזר ומחלוקתו
במסקת ע"ו [ו:] ומיזא סתמא דתני
בשאר איסורי נמי הכי רבי אליעזר
קאמר לה ולא שני ליה: **אמר אבי**
חס סמלי לומר. דברייתא מפורשת
הכי הכי היכי דלמך רבי צפת הכי
נמי אסר בתנור ואע"פ שאין עלמנו
נאכל דאית ליה זה היה גורם אסור
ורישא דברייתא לעיל דערלה רבי
זה היה גורם מותר ורישא דההוא לאו רבי
שאוכלה גופו הוא הנחה מן האיסור בגורם אחד אכל בתנור שני
כשירה אסידי אפילו לרבי דהא יש שצח ע"ים צהן והנחתו צהן משתמש צהן הנחת גופו ולא דמו
לתנור דלא מטיא לרבי דהא לגוף מנייה עד דליכא גורם שני: כי פליגי רבי ללא אלא צפת ור' אליעזר אית זה היה
גורם אסור בתנור וקדירה שאין הגוף נהנה מהן עד שיצא גורם שני והוא של היתר: קדירה. שזרפה כשהיא חדשה צע"י איסור:
דחא מקנלה בישולה. ואיכא הנחת משמיש שמשמש צה צהן גורם אחר אכל תנור אין נותנין בו פת אלא לאחר הסיקה של גורם
היתר: **איפכא סני.** לה להא דברייתא דלעיל ואיפכא תמייה: ואי צע"י אימא. שמואל נמי הכי תמייה ואית ליה דר' אסר ורבנן שרו
ואיכו הפך לה כדי שלא ילכו בני אדם אחרי רעים להמיר דבעלמא בתמלוקות אחרות שמלוקן רעים על רבי קבירא ליה לשמואל דאע"ג
דהלכה כרבי מחזירו במקום יחיד אין הלכה כמותו מחזירו כלומר במקום רעים וצאה קבירא ליה דהלכה כמותו ואע"ג דרבי פליגי עליה:
אפכה ואסנייה. אפכנה ואסנייה כי היכי דתיקו הא מילתא דאיסורא צס רבנן ויעשו בני אדם כמותן שהכל הולכין אחרי רעים שאם אני
לוחשום. גחלים בוערות נראות כמתענענות ולוחשות זו לזו: אסורין. לרבי: כנגדו. כנגד הפת מצעיר העלים צפי התנור:

עד שיהא בו כדי להחמין. פ"י באיסורא דל"ש באיסור וגם צהימר
כדי להחמין נראה לרשב"א דשרי דהא צפי בתרא דמסקת
ע"ו (דף קסח). תניא שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לעיסה וצוה
כדי להחמין וצוה כדי להחמין ומילמא אסור ור' שמעון ממיר והשתא
הוי ר' שמעון כרבנן ודלמך הוא
דמתן כסוף פ"ק דתמורה (דף ק"ב). אין
מחמץ אחר מחמץ [אוסרין] אלא לפי
חשבונו שבה שאם נפל שאור של תרומה
בעיסה ותימלה וחזרה ונפלה לעיסה
אחרת גדולה מוצאת חס יש צהימר
כדי להחמין השנייה אסורה אע"פ
שנתחמלה על ידי שאור של אסור
ועל ידי עיסה ראשונה שהיה של
היתר ומוקמינן לה חס כרבנן
דהכל אור"י מלי למימר דהתם מיירי
כגון שאין צהימה כדי להחמין:
וכשאר דזה היה אסור ותימלה
נתערבו באחרות. אור"י דלא
גרסי' ואחרות צלמרות

דצקדר המשנה לא גרס ליה לא
במסקת ע"ו ולא צקדר וע"ס:
ובן רבי אליעזר אוסר בב"א
איסורין שבתורה. השתא
משמע דכלל מקום אית ליה לרבי
אליעזר דזה היה גורם אסור ותימלה
לרשב"א דתיקשי מהכא לרבי הונא
צר חיינא דתניא בתמורה צפרק כל
האסורין (דף ל: ושם) כל האסורין
לגבי מוצח ולדומיהן מותרין ומניא
עלה ר"א אסר וקאמר רב הונא צר
חיינא מחלוקת כשעצרו ולצפון
נרצעו דרבי אליעזר סבר עוצר יך
אזנו הוא אכל נרצעו ולצפון עיצרו
ד"ה מותרין אלמא לרבי אליעזר זה
היה גורם מותר: **ובהא אפי"ו**
מחבריו. וטעמא דרבי משום דיש
צצח ע"ים צפת ולא מטעם דזה היה
גורם דשמואל פסיק צהידי צפרק
כל הללמים (ע"ו מט"ז). הלכה כר' יוסי
דזה היה גורם מותר:
מכלל

ואב"א בעלמא קסבר שמואל הלכה כרבי מחבריו ולא מחבריו ובהא אפי'
מחבריו וסבר אתנייה איפכא כי היכי דניקום רבנן לאיסורא: בישלה על
גבי גחלים דברי הכל הפת מותרת: (אמר) רב יהודה אמר שמואל ור' חייא
בר אשי א"ר יוחנן חד אמר לא שנו אלא גחלים עוממות אבל גחלים לוחשות
אסורין וחד אמר דאפילו גחלים לוחשות נמי מותרין בשלמא למ"ד לוחשות
אסורין משום דיש שבה עצים בפת אלא למ"ד אפילו לוחשות מותרות פת
דאסר דיש שבה עצים בפת לרבי היכי משכחת ליה א"ר פפא כשאבוקה כנגדו
מכלל

למה ותימלה וחמץ אומרים
הפת אסור, כי היכי
דתיקום דרבנן לאיסורא
וקיימא לן הכי. בישלה על
גבי גחלים דברי הכל הפת
מותרת. יש מי שאומר לא
שנו אלא גחלים עוממות
קירות לבבוי מלשון
ארום לא עוממות, וכמותו
איכה יועם והב, דהא קלי
ליה איסורא, אבל גחלים
לוחשות הפת אסורה. ויש
מי שאומר אפילו לוחשות
הפת מותרת. ומקשינן
אי הכי לרבי דקסבר הכל
יש שבה עצים בפת
היכי משכחת לה. וישנן
בשאבוקה כנגדו, ומכח
האבוקה נאפת.

ע"ים